

INTENCIONS DE LA MISSA

En el mes de novembre, el dia 1, solemnitat de Tots Sants, Rafa Lloret Teruel; el diumenge 8, Andreu Andrió Albalat; el diumenge 15, Demetrio i Juan Gasulla; el diumenge 22, Ricard Garcia Cerdà, prevere; el diumenge 29, Josep Climent Avinent.

En el mes de desembre, el dimarts 8, solemnitat de la Immaculada Concepció, Domingo Vilar Climent; el diumenge 13, Remedios Moreno Fernández; i el diumenge 20, Francesc Vicent Doménech.

COR PENTECOSTA

Les previsions dels mesos que vénen són incertes. De moment hem reduït les sessions d'assaig a un sol dia, el divendres, per a veus separades. Es complica, però, la possibilitat de fer assajos conjunts. També és incerta la participació en la celebració dels honors Pentecosta i Societat 2020, així com els concerts de nadal d'enguany. Déu dirà, la situació de la pandèmia i les disposicions legals.

CONCERTS DE NADAL

Si les condicions sanitàries i legals ho permeten, el cor Pentecosta actuarà dos vegades estes festes de nadal: a l'església de sant Agustí el dissabte 19 de desembre, a les 20,15 h; i el diumenge 27 de desembre, festa de la sagrada Família, a la catedral de Santa Maria, a les 20.45 h.

MN. JOSEP ANTONI GAYA BALLESTER, HONOR PENTECOSTA 2020

El diumenge de Crist rei, 22 de novembre celebrarem, a la missa de les onze, la concessió de l'honor Pentecosta d'enguany a Mn. Josep Antoni Gaya Ballester, canonge d'esta seu, amic de la nostra llengua, que ens és ben estimat de tots nosaltres;

diverses vegades ens ha presidit la celebració dominical i sempre ha estat obert a acollir-nos en moments complicats.

DOMINGO VILAR CLIMENT HONOR SOCIETAT 2020

El dissabte 28 de novembre, hi ha prevista la concessió de l'honor Societat a Domingo Vilar Climent (1897-1940), dins el cicle de redreçament de la Memòria històrica. Es tracta d'una bona persona, una de tantes víctimes de la postguerra, tot i haver salvat de la mort el prevere Mn. Francesc Alegre Montañés.

CATEQUESI

El diumenge 11 d'octubre a les 10:30 es farà la celebració de la primera comunió d'enguany que no es va poder celebrar el mes de maig. D'altra banda, han començat les matriculacions, a les oficines de Santa Maria, els dimarts i dimecres de 10:30 a 12:00 i els dijous de 18:00 a 19:30 Les sessions de catequesi es reprendran a partir del diumenge 18 d'octubre.

ESPLAI PENTECOSTA

El dissabte 3 d'octubre hi ha prevista una reunió de monitores i monitors per preparar l'esplai d'enguany que començaria, els dissabtes, a partir del 31 d'octubre. Per si l'actual situació ho permet, hem programat una acampada els dies 7 i 8 de novembre al Mas de Borràs. Esperem poder fer-la. Seria una bona manera de començar el curs.

SAMBORI

Reprenem les sessions del Sambori el dilluns 5 d'octubre, i tindran lloc tots els dilluns, dimarts i dimecres, de 5.30 a 6.30, seguint el protocol sanitari marcat per Càritas. Moltes gràcies a les voluntàries i els voluntaris.

TESTIMONI DE FE EN EL CONFINAMENT: EL CARDENAL

FRANCESC XAVIER VAN THUAN

Nasqué a Phu Cam (1928), i morí a Roma (2002). Estigué empresonat, durant 13 anys, per les autoritats comunistes, entre 1975 i 1988. La seua família provenia d'una llarga tradició cristiana i martirial. El 1885 tots els habitants del poblat de sa mare havien mort, cremats vius; només se'n salvaria el seu avi. Els avantpassats paterns també foren víctimes de persecucions entre els segles XVIII i XIX. Per això sa mare, quan ell era petit, li explicava històries bíbliques i testimonis de màrtirs cristians. El dia que l'empresonaren, sa mare només pregava perquè el seu fill fos fidel a l'església i perdonàs els seus botxins.

Nomenat arquebisbe de Saigon (1975), el règim comunista l'acusà perquè el seu nomenament, el considerava com a part d'un complot entre el Vaticà i els imperialistes americans. Empresonat, es passà 9 anys incomunicat per impedir-li el proselitisme, aïllar-lo del tot i afonar-lo psicològicament. No ho aconseguiren, però, perquè, durant aquests anys de confinament, encara s'enfortí més i convertí la presó en 'un lloc ple d'amor', pensant que allí tenia una nova missió que Déu li encomanava. Decidí viure només el moment present, enfortir la consciència personal i la seua vida de fe. Intentava impartir esperança i dignitat entre els seus companys de captiveri. I així començà a escriure uns breus comentaris, adreçats a la seua comunitat diocesana, en trossets de paper que li facilitava un infant de set anys que, després, feia arribar als seus fidels. Amb aquests escrits s'anaren creant noves comunitats que es reunien per pregar i celebrar l'eucaristia. I dels seus escrits s'acabaria conformant un llibre que després publicarien, quan eixí amb llibertat, amb el títol *El camí de l'esperança*.

Al seu captiveri visqué moments dramàtics amb altres presoners. Un de tants, el va viure en un vaixell on va ser traslladat, en companyia de 1500 presoners més, solcant els

rius de Vietnam, destinat a una altra presó del país. Tots els companys de captiveri pensaven que moririen en aquell vaixell perdut a la deriva per aquells rius. En la negra nit de la travessia, els cristians que hi anaven (catòlics, evangèlics i anglicans), es reunien, i ell els reconfortava amb paraules de pau i d'esperança. Van Thuan descobria que allí es trobava la seua catedral, amb la missió de viure l'evangeli, amb aquells presos, compartint el goig de la unitat amb Jesús i amb els homes. Com podia, de memòria, anà reconstruint la 'seua' Bíblia: tot ho anotava en trossets de paper que trobava, i després els llegia i meditava; i, quan podia, celebrava la seua eucaristia amb unes gotes de vi i una gota d'aigua. Només es relacionava amb els seus carcellers, als quals aconsellava i a qui donava classes de llengües. Amb un tros petit de fusta que li arribà, féu una creu que, més tard, portaria com a pectoral de cardenal.

El 1988, inesperadament, fon cridat pel ministeri de l'Interior, i, quan li preguntaren què desitjava, respongué: 'Deixeu-me lliure'. I així es complí. El rebé a Roma el papa Joan Pau II, però no pogué tornar més al seu país. El papa el posà al cap del Consell pontifici de Justícia i Pau i el nomenà cardenal.

En un altre llibre seu, amb el títol *Cinc pans i dos peixos*, explica com va sustentar-se aquells anys llargs de presó: vivint el moment present a partir d'accions ordinàries, distingint entre Déu i les seues obres, pregant molt, vivint l'eucaristia i, finalment, estimant com Jesús en el perdó i la misericòrdia.

Així passà, el nostre cardenal, tretze anys que van servir-li per a viure la fe a fons, per predicar amb més força i exercir el manament de l'amor. Sovint repetia: 'El futur és molt més bonic que tots els passats junts'. Un crit d'esperança, una aposta per la humanitat i una voluntat de superació en la misericòrdia pels nostres dies.